

בולי יום העצמאות העשרים

20th INDEPENDENCE DAY STAMPS

86
24.4.68

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י

ירושלים • תל אביב • יפו • חיפה • טבריה • נתניה • באר שבע • נת. לוד

PHILATELIC SERVICES

J E R U S A L E M • I S R A E L

עד קום המדינה בשנת 1948 עלו לארץ ישראל חצי מיליון יהודים במשך 70 שנה. אולם מאז קום המדינה עד ראשית 1968 עלו 1,286,254 יהודים. מגילת העצמאות של מדינת ישראל קבעה כי „מדינת ישראל תהא פתוחה לעלייה יהודית ולקיבוץ גלויות“, והכנסת נתנה לכך ביטוי חוקי ב„חוק השבות“, שנחקק בשנת 1950. כך היתה מדינת ישראל מדינה קולטת עולים. באירגון העלייה ובקליטתה טיפלה הסוכנות היהודית, כמייצגת את העם היהודי ובתוקף חוק מעמד ההסתדרות הציונית העולמית – הסוכנות היהודית.

שלוש השנים הראשונות לאחר קום המדינה באה עלייה המונית, ועד סוף 1951 הגיעו 684,201 עולים. באותה תקופה הועלו גלויות שלישיות ונתחסלו מחנות העקורים של שרידי השואה באירופה. העלייה ההמונית נקלטה תחילה בערים ובבתים שניטשו על ידי הערבים במלחמת השיחרור, בערים ובמושבות, במושבים ובקיבוצים. עם גבור זרם העלייה ההמונית הוקמו 113 מעברות בשביל כרבע מיליון עולים לשם קליטתם הארעית. לאחר מכן הוקמו 25 עיירות פיתוח, פותחו שיכונים העולים ברחבי הארץ והוקמו מושבי העולים. בעשרים שנות המדינה נתחנכו 100 אלף ילדים ובני נוער במוסדות החינוך של עליית הנוער. 91 אלף עולים למדו עברית באולפנים.

משנת 1965 החל להסתמן מיפנה בתחום העלייה. העלייה ההמונית באה בעיקר מארצות המצוקה, ואילו החל משנת 1965 התברר כי לאחר שעלו מיליון ורבע נפש, נצטמק מספר היהודים החיים בארצות מצוקה – מחוץ לרוסיה, בה נעולים שערי היציאה. צימצום עליית המצוקה העלה את עניין העלייה מארצות הרווחה לצורך חיוני וראשון במעלה. לשם טיפול יעיל בעליית הרווחה הקימה הסוכנות היהודית רשת של מעונות ומרכזי קליטה בהם מתגוררים העולים ארעית, לזמדים עברית ומוצאים תעסוקה ושיכון קבע. בסוף שנת 1967 עיבדה הרשות המשותפת של ממשלת ישראל והסוכנות היהודית לעלייה ולקליטה תכנית של הקלות לעולים בתחומי המסים, המכס, הביטוח, הלוואות, שיכון, תעסוקה, וחינוך לילדי העולים.

תכנית זו קיבלה גושפנקה חוקית והופעלה בראשית 1968. בעקבות מלחמת ששת הימים היתה בתפוצה היהודית התעוררות רבה לעזור לישראל ואף בא לישראל גל של מתנדבים צעירים. יש לקוות כי העלייה מארצות הרווחה תגבר בשנים הקרובות במידה ניכרת.

עשרים שנות התיישבות בישראל

ההתיישבות החקלאית בישראל, אשר בתקופה שלפני הקמת המדינה היתה מצומצמת יחסית עקב הגבלות ברכישת קרקעות ומיעוט כוח האדם, קבלה תנופה חדשה עם הקמתה של מדינת ישראל. בד בבד עם הקמת ישובים חדשים ויישובם של עולים חדשים על הקרקע נוצרו גם דפוסי התיישבות חדשים ועוצבו עקרונות חדשים להתיישבות.

ARRIVAL OF NEW IMMIGRANTS

עולים חדשים מגיעים ארצה

FIRST SOWING

זריעה ראשונה

SETTLEMENT IN YEZRE'EL VALLEY

התיישבות בעמק יזרעאל

מספר היישובים החקלאיים העבריים בישראל בקום המדינה, למעט מושבות עירוניות, הגיע ל-291 ומספר המשפחות בהם כ-30,000. מאז ועד היום נוסדו בישראל למעלה מ-440 יישובים חדשים ובהם 35,000 משפחות חקלאיות. מתוך 440 יישובים אלה, הוקמו בשלוש השנים הראשונות לקיום המדינה (תש"ח-תש"י) 270 נקודות יישוב.

מרביתם של היישובים אוכלסו בעולים חדשים - ניצולי מחנות השואה ועולים מארצות המצוקה במזרח התיכון ומדינות ערב. רק מיעוט מבין המתיישבים הם יוצאי ארצות הרווחה או תושבים וותיקים בארץ.

בתקופת עשרים השנים נושבו חלקי ארץ חדשים: ההתיישבות חדרה למרחבי הנגב והדרום, העיר ירושלים חוגרה לשפלה ברשת של יישובים חקלאיים, נושב הגליל והוקמו נקודות יישוב בערבה. הרחבת ההתיישבות התאפשרה על ידי פעולות פיתוח בקנה מדה רחב; הושלמו מפעלי מים אזוריים ונבנה המוביל הארצי המאפשר הזרמת מים מצפון הארץ לנגב. הוכשרו עשרות אלפי דונמים של קרקעות באזורי ההר; יובש ונוקז אגם החולה והאזורים הסמוכים אליו והוכשרו קרקעות נוספים בנגב ובדרום.

להתיישבות החדשה חלק מכריע בהגברת הייצור החקלאי והספקת מזון לתושבי הארץ. היא מייצרת כיום כארבעים אחוזים מכלל התוצרת החקלאית במדינת ישראל ובענפים מסוימים כמו למשל הרפת, הלול והירקות מגיע חלקה לכדי המישים אחוזים ויותר.

בתקופת עשרים שנות ההתיישבות עוצבו גם שיטות פיתוח חדשות לאזורים הכפריים בישראל.

קמה שיטת התיכנון האזורי - דוגמת אזור לכיש - המבוססת על פיתוח אזור כפרי שלם על יישובי החקלאיים, מרכזי הכפרים והמרכזים העירוניים. לפי שיטה זו הוקמו היישובים החקלאיים בקבוצות כשלכל קבוצה כזאת מרכז כפרי המשרת את כל היישובים. בדרך זו מתאפשרים ייעול ושיפור, של השרותים הצרכניים והיצרניים הניתנים לחקלאים.

תכנונה, בצועה ומימונה של ההתיישבות החדשה נתונים בידי המחלקה להתיישבות של הסוכנות היהודית הפועלת בשיתוף עם הקרן הקיימת לישראל כשזו האחרונה מטפלת בהכשרת הקרקעות להתיישבות.

פעולות המחלקה להתיישבות אינן כוללות רק פיתוח התישבותי וחקלאי של היישובים החדשים והדרכה מקצועית של המתיישבים אלא גם פעילות חברתית ענפה אשר איפשרה, בתקופה של עשרים שנה, להפוך את המתיישבים העולים לקהילה כפרית יציבה הנשענת על עקרונות הקואופרציה ושיטות הניהול המקובלות בהתיישבות העברית והוותיקה בישראל.

IMMIGRATION AND INTEGRATION

Half a million Jews immigrated to the Land of Israel in the 70 years before the establishment of the State in 1948. However, since that time and until the beginning of 1968, 1,286,254 Jews immigrated to Israel. The Scroll of Independence of the State of Israel proclaimed that the "State of Israel would be open to Jewish immigration and to the Ingathering of the Exiles", and the Knesset gave expression to this in legal form by passing the Law of Return which was enacted in the year 1950. Thus the State of Israel became a country absorbing immigration. The organisation of the immigration and its integration was handled by the Jewish Agency, representing the Jewish people as laid down by the Law of the status of the World Zionist Organisation — the Jewish Agency.

There was mass immigration in the first three years after the establishment of the State and 684,201 immigrants arrived by the end of 1951. Whole communities were brought to Israel at that time and the Displaced Persons camps of the remnants of the holocaust in Europe were emptied. This mass immigration was first absorbed in the cities and in the houses abandoned by the Arabs in the War of Liberation — in towns and villages, in cooperative and collective settlements, moshavim and kibbutzim. With the increase of mass immigration, 113 transit camps were put up for about a quarter of a million immigrants in order to absorb them temporarily. After that 25 development townlets were set up, immigrant housing was erected throughout the country and immigrants' cooperative settlements, moshavim, were established. In the twenty years since the establishment of the State 100,000 children and young people have been educated in the educational institutions of Youth Aliya, and 91,000 immigrants have learned Hebrew in Ulpanim — special intensive study courses.

A turn has taken place in the sphere of immigration since the year 1965. The mass immigration had come mainly from countries where Jews had been living in conditions of distress. As from the year 1965 it emerged that after one and a quarter million people had immigrated, there were few people left in the distress countries, apart from the Soviet Union which is closed to emigration. The decrease of distress immigration opened up the question of immigration from the affluent countries as a vital priority. In order to deal efficiently with the immigration from affluent countries the Jewish Agency set up a network of hostels and integration centres in which the immigrants stay temporarily, learn Hebrew and find employment and housing. At the end of the year 1967 the Joint Authority for immigration and integration of the Government of Israel and the Jewish Agency worked out a plan of special facilities for immigrants in the spheres of taxes, customs, insurance, loans, housing, employment, and education for immigrants' children. This plan has been given the status of law and went into effect at the beginning of 1968.

In the wake of the Six Days War there was a great surge of volunteering to help Israel, and thousands of young people came to give their services. It is hoped that immigration from the affluent countries will increase to considerable proportions in the near future.

TWENTY YEARS OF SETTLEMENT IN ISRAEL

Agricultural settlement in Israel which was relatively limited before the establishment of the State because of the difficulty of acquiring land and manpower, received new impetus with the establishment of the State. Simultaneously with the setting up of new settlements and new immigrants villages, new forms of settlements were created and new principles of settlement took shape.

The number of Jewish agricultural settlements in Israel at the time of the establishment of the State, excluding urban settlements, reached 291 with a population of 30,000 families. Since that time over 440 new settlements have been set up with 35,000 families living on agriculture. Of those 440 settlements 270 were set up in the first three years, 1948-1951.

Most of the settlers were new immigrants, survivors of the concentration camps and newcomers from the distress countries of Arab states in the Middle East. Only a small minority are settlers from the affluent countries or veteran settlers of Israel.

New areas have been settled in this span of twenty years. The expanses of the Negev and the South are being populated, the city of Jerusalem has been linked up with the coastal plain by a chain of agricultural settlements, Galilee has been colonised and points of settlements have been put up in the Arava. Large-scale development made this settlement possible: regional water projects were completed and the National Water Carrier was built, which allows for the piping of water from the north of the country to the Negev. Tens of thousands of dunams of land in the hill regions were prepared for cultivation; The Hule and adjoining areas were drained and cultivated as well as additional land in the Negev and the South.

These new areas of settlement have played a decisive part in the growth of agricultural production and the supply of food for the inhabitants of the country. They are today producing some forty per cent of all agricultural produce in the State of Israel and in certain branches such as dairy, poultry and vegetables, their share reaches 50% and more.

New methods of development for rural areas in Israel have also taken shape during the last twenty years.

The regional planning method has been evolved such as that of the Lakhish region, based on the development of a whole region through agricultural settlements, its rural and urban centres. Groups of agricultural settlements were set up along these lines, each with its own rural centre serving all the settlements. In this way the consumer and producer services given the farmers can be improved and made more efficient.

The planning, implementation and financing of the new settlements is handled by the Settlement Department of the Jewish Agency working in cooperation with the Jewish National Fund, with the latter dealing with the preparation of the land for cultivation and settlement.

The activities of the Settlement Department do not only include agricultural development and settlement of new areas and professional guidance and instruction for the settlers. Social activity in many forms is also undertaken which has, in the period of twenty years, changed the new immigrant settlers into a stable rural community founded on principles of cooperation and management which have long been accepted by the veteran Jewish settlements in Israel.